

1. HISTÒRIA D'UN AMOR (QUIM MONZÓ)

Per a Joan Brossa, que em donà la idea.

A hores d'ara se me'n fot, m'importa ben poc; millor encara: no m'importa gens tot el que ha succeït. Aigua passada no mou molins, que diuen no sé on. L'únic que vull és veure, altre cop, els cels de color piperment i els estels que espurnegen dins del cove dels seus ulls. Però aquest cop, si em fos permès, voldria inundar-la de blancor. Perquè tot plegat comença a atipar-me una mica, cosa que esdevé sorprenent si tenim en compte que sóc un home summament pacient, però és que aquesta és una història immemorial que comença quan jo encara era jove i la besava tendrament, dins del landó llogat que el cotxer havia deturat a frec d'una illa de llum, vora la mansió neoclàssica (d'un neoclàssic tardà) on havíem d'estimar-nos tant. Ella era (ella és) una deessa nòrdica, una rosella tendra com el vol de la puput, suau com un nadó, entremaliada com un conill de bosc. Us dic això a risc de semblar ridícul, però és que aquesta és la història apassionada d'un amor ardent que ens encenia mentre entràvem a la mansió, que era d'una tia meva, mig folla i miop, que es va haver d'exiliar per raons prou fosques que no convé, ara, recordar. Vam pujar les escales amb pressa, com se suposa que han de pujar-les aquells qui, enamorats, han decidit d'alleugerir orgàsmicament la coïssor de l'ànima. Seré breu: travessàrem estances i passadissos i arribàrem a la cambra gran, de llit alt, amb domassos barrocs totalment fora de lloc. Balcó enllà (vam obrir les cortines, delerosos que la llum ens inundés de joia), les muntanyes i els prats (de tonalitats botticellianes) ens oferien el silenci de l'univers estiuenc (entre d'altres coses, perquè quan tot això succeïa era estiu). Em calgué despullar-la lentament (amb impediments i neguits deslliurar-la de les dues faldilles, el mirinyac, les cotilles, les mitges, els enagos, totes les diademes del cap, les sabates) per a poder contemplar el seu cos blanquíssim, lacti. Ella abaixava les pestanyes negres, i s'hagués enrojolat si no fos que el maquillatge impedia de veure-ho i, doncs, era un esforç inútil. Els mugrons eren foscos i els pits petits, i deixava fer amb una indolència molt escaient en una dama d'aital classe social, que desviava l'esguard mentre jo em despullava ràpidament. Les botes foren el que més em costà de treure, sobretot pels nusos que hi havia als cordons. Ella, mentrestant, demanà on era la toilette. Quan tornà (embolcallada en una camisa de dormir rosada, de seda xinesa, que havia estat d'una àvia meva, francesa d'Orleans) jo em desfeia finalment de l'última bota i la llançava sorollosament contra el mur. Després, treure'm els calçotets i la samarreta fou cosa de pocs minuts. Vaig acaronar-li les galtes, vaig besar-li les orelles, vaig xiuxiuejar-li mots mel·liflus. Semblava perduda

en un dubte pregon, però a la fi se'm girà i em mirà als ulls, ben al fons, i em besà els llavis amb una manca d'experiència que em féu somriure. Petita, vaig pensar mentre li deia amor meu i li mossegava l'orella i li llepava el coll...: Aleshores, van trucar a la porta un llarg i perllongat truc. Va mirar-me. La vaig mirar. Ehem, vaig dir mentre m'alçava, torno de seguida, amor. Ella (tota discreció) apartà la vista per tal de no veure'm el penis trempat. Vestit amb el quimono, vaig baixar a obrir: el cotxer em retornava el capell de la senyora, que havia oblidat al seient. Em calgué pujar al despatx a cercar algunes monedes, que vaig entaforar per les butxaques del massa zelós cotxer. Tancada la porta d'una revolada, vaig tornar a la cambra. Ella m'esperava, anhelant. Va dir el meu nom dues vegades i em demanà que l'abracés, que el meu cos li donés calor. Púdica, cobria encara l'entreuix amb unes primes calces blanques, brodades, que vaig treure amb dits dolcíssims. L'interior era humit, i l'aroma del flux vaginal m'arribava a la pituitària. Amor, li deia, mentre començava a llepar-li els mugrons, erectes de bell antuvi. Vaig agafar-li la mà i la vaig col·locar sobre el penis, que sentí calent, ço que la féu proferir un oh que ofegà en gola besada polzada a polzada. Toscament, enretirava la pell per tal d'acaronar-me el gland i, de cua d'ull, observava el polifem amenaçador. El flux degotava ja pels llençols blancs. Amb cura, vaig separar-li les cames sense que hi oposés cap mena de resistència. L'interior dels llavis era una deu enganxifosa que es contreia en moviments incontrolables. Colometa meva, vaig dir tot avançant el prepuci vers l'obertura xucladora. Just en aquell moment, tornaren a trucar a la porta. Mecagondéu!, se m'escapà, i vaig pensar a fer com si no hi sentís, però colpejaven tan insistentment que em feren témer que no esbotzessin la porta. Tanmateix decidit, vaig empènyer l'eina dins de la vagina. Ella, però, em deturà. Vés a obrir, digué, a saber qui pot ser, ara. Mig discordat vaig baixar les escales: darrera la porta, un tap de barral grassonet m'oferia la vida en fermes assegurances i còmodes terminis a pagar en tants mesos com em calgués. Suposo que el cop de porta li aixafà el nas. Dalt, ella enretirà la mà bon punt em veié arribar. Amor, amor, vaig dir-li tot besant-li els dits, que flairaven a sexe. Apressat, sense més preàmbuls, vaig forçar l'obertura i el paradís se'm féu a l'abast, encerclant-me. Ella, ulls closos, es mossegava els llavis, obria la boca i deia oh. Tot just començàrem a moure'ns, el flux rajava tant que ens xopava les cuixes; i els peus, freds i humits, se'ns enganxaven als llençols. M'esgarrapava l'esquena i deia sí amb una veloç periodicitat de metrònom. Aleshores sonà el telèfon a la cambra veïna, i vaig maleir aquests invents moderns, fills del diable. Com si sentís ploure, vaig decidir, però ella deturà el moviment i m'atenallà el penis amb els músculs vaginals. No, atura't, va dir en un to de veu baixíssim. Com?, vaig

demanar (perquè entre el soroll dels rings del telèfon i aquella veu tan prima, no havia sentit res). Ves-hi, no puc continuar si sento tants de trucs: em bloquejo. Vaig pensar que tenia raó, perquè amb aquells crits metàl·lics a la cambra del costat, jo ja començava també a bloquejar-me. Mig fotut, vaig sortir d'entre les seves cuixes (el cony, en tancar-se, va fer blup i deixà anar una nova descàrrega de fluix) i vaig córrer cap al telèfon, que no parava de bramar. Digui?, vaig dir a la trompeteta negra, i demanaren per Gumersind Puigdengoles i Díaz de Valdecabres que, com tots vostès faran molt bé de suposar, és un nom que no té res a veure amb mi ni amb la meva tia folla, miop i exiliada. S'equivoca, senyor, vaig dir no sé si abans o després de penjar. Assegut a la cadira, vaig encendre un cigarret. Serà millor que m'assereni: estic tan nerviós! Però vaig llençar el cigarret a terra quan encara no n'havia fumat mig, i vaig tornar a la cambra. Has fumat, em va dir. Sí, amor, vaig respondre tement-me que no li plagués l'alè nicotinós. M'agrada el sabor del tabac en els teus llavis, somrigué mossegant-me'ls, rabiüda i riallera. Vaig pensar a afanyar-me, no fos cas que algú vingués, altre cop, a interrompre'ns. Els camps, enllà de la balconada, es tenyien d'ocre i roigs de capvespre. Havien deixat de ser botticellians i esdevenien cada cop més un paisatge vangoghià. Estimat, va dir-me, vull que estiguis amb mi. Si tornen a molestar-nos, farem com si no ho sentíssim, d'acord?, vaig proposar. No, va dir, això no. I aleshores deixà anar una història que feia trencar els cors: De petita, m'explicà, una nit era al llit, dormint, i vaig sentir que trucaven a la porta. I trucaven i trucaven, cada cop més fortament. Vaig demanar-me perquè els meus pares no sortien a obrir. Amb por, vaig cercar-los per tota la casa, pensant si no haurien mort. Finalment, me'ls vaig trobar al llit: lluitant, rient, tocant-se, esbufegant. I no era pas que algú truqués, sinó que el capçal del llit, de les sacsejades, colpejava la paret on hi havia la imatge del Crist de Lepant. Des d'aleshores, en sentir que truquen, em cal obrir les portes i contestar els telèfons, i no puc suportar cap mena de riinng no atés. Ho comprens? T'entenc molt bé, entenc perfectament com et deus sentir d'angoixada en sentir que truquen, vaig assegurar-li mentre li acaritava la sina dreta. En segons, tornà a deixar anar fluix que, de tan abundós, vessava del llit i començava a acumular-se al sòl de la cambra, formant-hi una bassa poc fonda. Bon punt el gland desaparegué dins de la vulva, ens va caure al damunt una pluja de rocs i maons: el sostre de la cambra s'ensorrava.

Arranjat el problema (pagada i expulsada de casa, doncs, la colla de paletes, i feliços tots dos: l'un dins de l'altra), em calgué rebre un parell de testimonis de Jehovà, entestats a llegir-me planes de la Bíblia que m'eren del tot indiferents. Encara no havia

pujat altre cop les escales, una noia vingué a oferir-me una esplèndida gamma de productes Avon. Dos minuts després de foragitar-la malhumoradament, just en el moment que sentíem les primeres vibracions preorgàsmiques, trucaren de l'aeroport (perquè, arribats a aquesta alçada de la història, ja havien fins i tot inventat els aeroplans), i resultà ser una cosina segona, filla de la tia folla, miop i exiliada, que s'autoconvidà a passar una quinzena a casa meva (és a dir: a casa de la seva mare: la tia folla, miop i exiliada), i tot foren neguits a evitar que entrés dins de la cambra amorosa. Però, a aquesta alçada del coit, la flaire a flux era tan intensa que s'escampava per tota la casa i, segons com bufés el vent, per les viles i valls més properes de la comarca. En comprendre quina mena d'olor era aquella, la cosina segona marxà ofesa i indignada (no sé pas si més ofesa que indignada) d'haver de comptar entre la seva distingida parentela amb un cosí segon calavera i perdut, segons digué. No vaig dir-li ni adéu perquè ja era altre cop dins de la cambra, de la qual vaig haver de baixar car una requisitòria militar (a la praxi: dos soldats i un caporal amb ordre d'immediata partença, sota l'acusació de deserció en no haver-me presentat a complir el servei militar dins del temps reglamentari, que havia expirat feia més de dos anys) em féu marxat a la guerra del trenta-sis. En tornar, vaig haver de pagar rebuts a una llarga, barbada i famèlica corrua d'acreedors; vaig contestar, a mitges i innecessàriament, una estúpida enquesta telefònica; i em calgué anar a la Bisbal a visitar un parent moribund (i vaig arribar-hi quan feia tres hores que l'havien enterrat). Ara, però, infatigablement pujo altre cop l'escala, impregnada tota la casa d'aquesta flaire que ha esdevingut ja casolana, prest a introduir-me dins d'ella, i veure els cels de color piperment i els estels que espurnegen dins del cove dels seus ulls. (Tan sovint he tingut malsons on, en retornar, ella ja no hi era!) Obro la porta i gira els ulls i em somriu i em demana des del llit. Estima't, em diu, abraça'm ben fort!, i jo l'abraço ben fort, tot despullant-me ràpidament de guerreres, armilles i corbates de dol. Ah, si finíssim aquest coit que vam començar fa ja tan de temps, quan encara érem joves i ens besàvem dins del landó, i erròniament prevèiem que, tirant llarg en una hora, ens adormiríem dolçament, esgotats entre abraçades de suor.

Dins MONZÓ, Q. (1978) *Uf, va dir ell*. Quaderns Crema.